

A  
**Júlia** legszebb  
története  
Világszerte Nr. 1

Rebecca Winters  
**A gyémátnál becsesebb**

Lee Wilkinson  
**Kétféle gyémánt**

Margaret Way  
**Gyémántok Völgye**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Rebecca Winters, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *The Royal Marriage Arrangement* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© *Lee Wilkinson, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *The Jewelled Bride* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Erős László

© *Margaret Way, 1986 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *Diamond Valley* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

*Nyomtatásban megjelent:* a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 40. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-448-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

[www.vintonkiado.hu](http://www.vintonkiado.hu)

*Az e-book formátumot előállította:*

**BOOK&walk**

[www.bookandwalk.hu](http://www.bookandwalk.hu)

Rebecca Winters

# **A gyémántnál becsesebb**

# 1. FEJEZET

– Mennyivel tartozom még a hitelezőimnek, Mr. Watkins?

Az ősz hajú ügyvéd sajnálkozva vonta össze bozontos szemöldökét.

– Tizenkétfélmillió dollárral.

*Istenem, még mindig?* Az a legkínosabb az egészben, gondolta Alexandra, hogy Manny Horowitzot, az édesanyja egykori menedzserét sem fizette még ki, pedig az az ember éveken keresztül keményen dolgozott Kathryn Carlisle karrierjéért. *Muszáj valahogy előteremtenem azt a pénzt.*

– Most már csak anyám gyémánt ékszereit tudom pénzzé tenni, másom nem maradt. De remélem, kapok annyit, hogy az összes adósságomtól megszabaduljak.

Neki magának úgysem marad semmije az édesanyja többmilliós vagyonából, de nem számít. A legfontosabb, hogy a bulvársajtó ne hogy kiszimatolja, milyen bajban van. Semmi szüksége újabb kárörvendő szalagcímekre. Amilyenek például akkor jelentek meg, amikor kiderült, hogy az anyja altató túladagolásban halt meg. Mindenki arról suttogott, hogy Kathryn Carlisle öngyilkos lett, mert tönkrement a házassága Mustafah Tahar sejjkel. Persze bizonyítékuk nem volt, és igazság szerint Alex sem tudta pontosan, hogy mit gondoljon a dolgról.

– Rettentően sajnálom, hogy már ilyen fiatalon efféle gondjai vannak, Miss Grigory.

– Kedves magától, de annyira fiatal azért már nem vagyok.

Az utóbbi hónapokban tényleg úgy érezte, mintha éveket öregedett volna. Pedig a világ legszebb asszonyának nem kívánt gyermekeként korábban sem volt könnyű az élete. Hamar fel kellett nőnie. De persze az idős ügyvédnek az ő huszonöt éve még nagyon zsenge kornak tűnhet.

Kathryn Carlisle öt hónappal ezelőtt bekövetkezett halála óta Mr. Watkins éjt nappallá téve azon fáradozott, hogy segítsen Alexandrának megszabadulni az adósságaitól, és mindezt úgy, hogy közben egyetlen szóval sem kárhoztatta előtte az asszony kicsapongó életmódját, amely végső soron korai halálához vezetett. Kathryn után nem is maradt más, csak a bűnös módon elhanyagolt lánya, aki hat házassága közül az elsőben született, némi ékszer, megszámlálhatatlan mennyiségű cikk az újságok pletykarovataiban és egy ruháskosárra való kiegyenlített számla.

– Mit gondol, hol fizetnék a legtöbbet az ékszerekért?

– Azt javaslom, hogy a New York-i Ötödik sugárúton levő *Casa di Savogliában* próbálkozzon.

– Ó, őket ismerem. Az apám náluk vette az anyámnak azt a gyémánt karkötőt, amelyet a nászéjszakájukon adott át neki.

Ez körülbelül az egyetlen dolog, amit az apámról mesélt, gondolta Alex. Arról például anyja egy árva szót sem szólt, hogy Oleg Grigoryé volt Las Vegas legnagyobb kaszinója, ahogy arról sem, hogy fiatalon, rejtélyes körülmények közt repülőgép-szerencsétlenség áldozata lett. Azt is pletykálták róla, hogy kapcsolatban állt az orosz maffiával. Ám minderről Alex már csak felnőtt fejjel szerzett tudomást.

Mr. Watkins bólintott.

– Igen, azon a környéken sok híres ékszerész van.

Alex elgondolkodva harapdálta a szája szélét. Ezek szerint amilyen gyorsan csak lehet, New Yorkba kell utaznia. De miből vegye meg a repülőjegyet? Mindegy, majdcsak lesz valahogy! Remélhetőleg ér annyit az a sok ékszer, amit az anyja az évek során a szeretőitől és a férjeitől kapott, hogy kifizesse az összes adósságát, s végre új életet kezdhessen.

– Mihelyt lefoglaltam a repülőjegyet, jelentkezem.

– Rendben. És ne aggódjon! A *Casa di Savoglia* alkalmazottainak diszkréciójában feltétel nélkül megbízhat.

Diszkréció. Istenem, mit nem adnék érte, ha nem lenne szükségem rá, hogy titkolóddzak! – gondolta Alex szomorúan.

Mr. Watkins sajnálkozva nézte fiatal ügyfelét.

– Ha megvan a jegy, egyeztetek egy időpontot az üzletvezetővel.

Alex hálásan megszorította az idős ember kezét, és elindult a munkahelyére. Muszáj lesz a főnökétől néhány nap rendkívüli szabadságot kérnie. A kozmetikai stúdió tulajdonosa, egy idősebb asszony, akinél maszkmesterként dolgozott, még egyetlen kérését sem tagadta meg, bizonyára most sem fogja. De sajnos ettől ez az egész helyzet egy cseppet sem kellemesebb. Istenem, mennyire gyűlöl, hogy állandóan mások segítségére szorul! De remélhetőleg ez már nem tart sokáig.

A taxi megállt az elegáns, fehér épület előtt, amelynek bejárata fölött a *Casa di Savoglia* cégtábla díszelgett. Alexandra az órájára nézett. Még nincs fél tizenegy, időben érkezett.

Kifizette a taxisofőrt, megfogta a táskáját, és kiszállt. Ahogy meglátta a bolt előtt kígyózó sort, nem akart hinni a szemének.

– Bocsásson meg – fordult oda az egyik biztonsági őrhöz –, itt mindig ekkora a tömeg?

– Nem, csak olyankor, amikor a Ligur gyémántot állítják ki – felelte a férfi, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna.

Ligur gyémánt? Alex soha nem hallott róla. A Hope gyémántról már igen, és persze a híres angol koronaékszerekről is, de itt nagyjából meg is állt a tudománya, ami nem csoda, hiszen neki magának nem sokat kellett drágakövekkel bajlódnia. Ami pedig az anyját illeti, nos neki a világ legnagyobb gyémántja sem tudta megadni azt a boldogságot, amit hat házasságban hiába keresett.

Pokolba a komor gondolatokkal! A bejáratnál Alex elmagyarázta egy másik biztonsági őrnek, hogy Mr. Defore-ral van találkozója. Egy gyors telefon, majd alapos biztonsági ellenőrzés következett, utána az őr az üveglifthez vezette Alexandrát. Vajon mennyit érhet az a Ligur gyémánt? A vitrin előtt tolongó tömegből kiindulva horribilis összeget. Lehet akár tizenkét millió dollár is...

A biztonsági őr hangja zökkentette ki az álmodozásból.

– Mr. Defore irodája a negyedik emeleten van.

Az alacsony, disztingvált külsejű férfi barátságosan üdvözölte Alexandrát.

– Miss Grigory, maga után lehetne igazítani az órát. Fáradjon be, kérem! Jól utazott?

– Igen, köszönöm.

– Foglaljon helyet! – mondta a férfi mosolyogva, és rámutatott egy elegáns fekete bőrfotelre. – Mivel kínálhatom meg? Teával? Kávával? Ásványvízzel?

– Nagyon köszönöm, de nem kérek semmit. Amikor az ügyvédem egyeztette önnel az időpontot, nem tudta, hogy itt éppen kiállítás van.

– Igen, évente egyszer a castelmare-i hercegi családtól kölcsönkapjuk egy napra a Ligur gyémántot. Ilyenkor mindig rengetegen eljönnek, hogy megcsodálják.

Castelmare. Alex lelki szemei előtt megjelent a Földközi-tenger partján fekvő kis hercegség, ahol az anyja és az apja a mézesheteiket töltötték, és amelynek festői szépségű hegyeiről és romantikus öbleiről Kathryn ódákat zengett. Alexandra gyerekkora óta arról álmodott, hogy egyszer talán ő is eljut oda.

– Nem tudja véletlenül, nem szokták néha Kaliforniában is kiállítani a gyémántot? – kérdezte végül, mert arra gondolt, hogy főnöke is biztos szívesen megnézné.

Az ékszerész tűnődve ingatta a fejét.

– Tudomásom szerint csak New Yorkban, Londonban, Rióban, Sydney-ben, Hongkongban és Dubaiban látható. És ezekben a városokban is csak egy-egy napig. Egyébként a Castelmare-i Nemzeti Múzeumban van kiállítva.

– Akkor bizonyára nagy megtiszteltetés az ön számára, hogy New Yorkban éppen itt állítják ki. Mr. Defore a homlokát ráncolta.

– Hadd magyarázzam el a helyzetet, Miss Grigory! Vittorio von Castelmare herceg a di Savoglia uralkodóházából származik. Ez az üzlet – ahogyan számos további a világ minden táján – a hercegi család tulajdonában van.

– Fogalmam sem volt róla – mondta Alex meglepetten.

– Megnézhetem az édesanyja ékszereit?

– Persze. – A lány óvatosan előhúzta a táskájából a jelentéktelen külsejű dobozkát, amelyet pár

órával korábban vett ki a bank széfjéből, ahol Kathryn Carlisle az utolsó értéktárgyait őrizte.

Az ékszerész nagy odafigyeléssel látott munkához. Az ékszereket eddig még Alex sem látta soha. Csak annyit tudott róluk, ami a banktól kapott leltárban szerepelt. Hét gyémántgyűrűről, négy pár gyémánt fülbevalóról, egy gyémánt karkötőről, három gyémánt nyakékről és két gyémánt bokaláncról volt szó. De azt még csak nem is sejtette, hogy ezek az ékszerek hogy néznek ki és mennyit érnek. És ha az anyja nem hagyta volna rá ezt a tengernyi adósságot, akkor most sem érdekelné. A pénz neki nem sokat jelentett.

Mr. Defore még egyszer alaposan megnézte az ékszereket. Ami azt illeti, nem úgy tűnik, mintha nagyon el lenne ájulva tőlük. Biztos naponta lát hasonló kollekciót.

Végül az ékszerész felemelte a fejét, és egyenesen Alex szemébe nézett.

– Ki mondta önnek, hogy ezek az ékszerek gyémántból vannak? – érdeklődött szenvtelen arccal. Alex megrökönyödve pillantott rá. Ezt meg hogy érti?

– Mr. Watkins. Az ügyvéd, aki az anyám hagyatékát kezeli – felelte zavartan.

– Sajnos kénytelen vagyok közölni önnek, hogy ezek itt egytől egyig hamisítványok.

*Micsoda?*

A hirtelen soktól Alex megszólalni sem tudott.

– De hiszen az lehetetlen! – nyögte végül.

– Nem tartja elképzelhetőnek, hogy az ékszerek eredetijét az édesanyja valahol máshol őrizte?

Alex nyelt egyet. Hol máshol? Egyetlen széfje volt a bankban.

– Attól tartok, hogy nem – suttogta kétségbeesetten.

– Nagyon sajnálom, Miss Grigory, de utánzatokkal nem foglalkozunk. Viszont Los Angelesben biztos talál olyan boltot, ahol adnak kétezer, sőt talán kétezer-ötszáz dollárt is darabjáért.

– Remélem, ez csak valami rossz tréfa! – csattant fel Alex dühösen.

– Biztosíthatom, hogy ilyesmivel sohasem viccelnék. Az a helyzet, hogy az ékszeripar manapság ezrével gyártja a hasonló másolatokat, amelyek annyira kiválóak, hogy szabad szemmel sokszor még szakember sem veszi észre, hogy hamisítványok. De jelen esetben nincs semmi kétség. A hamis gyémánt egészen másképp csillog, mint az igazi.

Alex felugrott a székből.

– Szeretnék beszélni a főnökével!

– Itt én vagyok a főnök – közölte Mr. Defore rezzentelen arccal.

Persze, ezt egészen elfelejtette. A lány legszívesebben toporzékolni kezdett volna.

– A gyémánt karkötőt, amit a kezében tart, az apám, Oleg Grigory ebben az üzletben vásárolta huszonhat évvel ezelőtt. Bizonyára feljegyezték valahova. Nincs nyilvántartásuk a vásárlásokról?

– Dehogy nincs. Várjon egy pillanatra, utánanézek.

Az ékszerész odafordult a számítógéphez, Alex azon imádkozott, hogy a férfi észre ne vegye, mennyire remeg keze-lába.

– Á igen! Megvan! Valóban vett nálunk az édesapja egy gyémánt karkötőt, csak hogy nem ezt. Nem lehet, hogy az édesanyja csináltatott róla egy másolatot, az eredetit meg eladta?

*Hát, ismerte őt, ez sajnos nagyon is elképzelhető.* A felismeréstől Alexet hirtelen a rosszullét környékezte. De még mindig nem adta fel.

– Nem hiszem. Meg fogom vizsgáltatni az ékszereket egy másik szakemberrel is. Ki a *Casa di Savoglia* New York-i ügyvezetője?

– Mr. Bernhard Hudson. De attól tartok, ma nem ér rá.

– Legyen szíves, mondja meg neki, hogy Kathryn Carlisle ékszereiről van szó!

Nemszívesen említette az anyja nevét, hogy esetleg előnyökhöz jusson, de most kényszerhelyzetben volt.

– Azt hiszem, nem értett meg, Miss Grigory. Hudson úr ma tényleg nem tudja fogadni. Az egész üzlet fel van bolydulva, de holnapra biztos tud önnek a titkárnő időpontot adni.

Alex azonban nem tágított.

– Hiszen mindössze öt perc az egész! Hajlandó vagyok várni is.

– Teljesen kizárt. És arra is meg kell kérnem, hogy szíveskedjék elhagyni az irodámat. A következő



ügyfél odakint várakozik.

– Kérem, Mr. Defore! – könyörgött Alex, és görcsösen próbálta megőrizni a nyugalját. – Kizárólag ezért repültem ide Los Angelesből. Szívesen beszélnék holnap az ügyvezetővel, de ma este indul vissza a gépem.

– Csak ismételni tudom magam, kisasszony: Mr. Hudson ma nem ér rá. Többet nem tehetek önért.

– Dehogynem! Hiszen az igazgató úr bizonyára tart valamikor egy kis szünetet. Intézze el, kérem, hogy még ma beszélhessek vele!

– Nem. Nem lehet.

– És ezt nevezi maga ügyfélbarát hozzáállásnak? – Alex most már kiabált. – Legalább próbálja felhívni őt, és elmondani neki, ki vagyok! Mondja meg neki, hogy élet-halál kérdése!

Az ékszerész kifejezéstelen arccal megnyomott egy gombot az íróasztala lapja alatt, Alex azonban észrevette a mozdulatot. Bizonyára a biztonsági szolgálat embereit hívja, hogy kidobassa őt. Na és akkor mi van? Neki most már nincs veszítenivalója. Az ékszerek eladása az utolsó esélye. Muszáj küzdenie.

Gyerekkorában mindig azt mondogatta az anyja, hogy olyan makacs, mint az apja volt. Lehet, hogy tényleg a Grigory-vér ütközik ki belőle. Az biztos, hogy az anyjára nem sok dologban hasonlít. Még külsőleg sem. Kathryn platinaszőke hajával, csábos idomaival és sztárallűrjeivel inkább Marilyn Monroe-ra emlékeztetett, míg magas, karcsú lányát inkább Greta Garbóhoz hasonlították. Alex ezen mindig csak nevetett. Nem tekintette bóknak, ha filmsztárokhöz hasonlították, a talmi csillogás sosem vonzotta. Szeretett inkább a háttérben meghúzódni. Sosem tartotta különösebben szépnek magát, különösen megzabolázhatatlan hajával volt elégedetlen.

Már ha egyáltalán gondolt a külsejére. Ám az apja korai halála és az anyja hideg közönye miatt általában más problémái voltak. Az anyja tizennyolc éves korában egyetlen fillér nélkül kidobta őt a házából. Ki tudja, mi lett volna vele, ha egykori nevelőnője, Betty nem segít neki. Az állását is ő szerezte, amiért egész életében hálás lesz neki. Jóllehet Alex korábban egészen más foglalkozásról álmodott.

Ám ha ez az ékszerdoboz valóban csak olcsó másolatokat rejt, akkor ezt az álmodot egyszer és mindenkorra elfelejtheti, hiszen az anyja által ráhagyott rengeteg adósság miatt soha nem lesz képes előteremtteni a pénzt az egyetemre. Nem, Mr. Defore biztosan téved. Vagy a bank téved, és van még valahol egy másik ékszeres doboz is a széfben. Mielőbb ki kell derítenie.

Lucca von Castelmare, a hercegi trón harmincnegyedik várományosa, egy kényelmes bőrfotelben ült a *Casa di Savoglia* New York-i biztonsági központjában, és egy monitoron figyelte az eseményeket. A kamerák meglehetősen éles képeket készítettek az összes teremről. Itt aztán tényleg nem maradhat semmi észrevétlen.

New York volt hosszú üzleti útjának utolsó állomása, és úgy tűnt, nincs több ürügy, hogy halogassa a visszatérését Castelmare-ba. Ha tetszik, ha nem, hamarosan újra találkoznia kell a szüleivel. Egy-egy hosszabb utazás után általában szívesen látta viszont őket, de most más volt a helyzet. Ezúttal a hazatérése az egész további életét meg fogja változtatni.

*Ott meg mi folyik?* Az egyik monitoron úgy látta, mintha egy ügyfél éppen Mr. Defore-ral vitatkozna. Bekapcsolta a hangot is, és belehallgatott a beszélgetésükbe.

Igen, semmi kétség, a nő tényleg a Grigory nevet említette. Csak nem a híres orosz arisztokrata család egyik tagja az ifjú hölgy? Keresgéltni kezdett az elektronikus ügyfélnyilvántartóban. Nocsak! Kathryn Carlisle lánya? Nem is tudta, hogy a híres filmsztárnak gyereke is van. Ami azt illeti, nem nagyon hasonlít az anyjára. Leszámítva azt, hogy szemlátomást ő is meglehetősen temperamentumos.

Defore azonban sohasem téved. Ezért is nevezte ki őt három évvel ezelőtt főnöknek. Ám az az elszántság, amivel az ifjú hölgy küzdött, éppúgy lenyűgözte Luccát, mint az ékszerész magabiztossága és szakértelme. Úgy látszik, a dívának anyagi problémái voltak, és eladta az ékszereit anélkül, hogy erről szólt volna a lányának.

Amikor Mr. Defore végül bekapcsolta a riasztót, és az ő felpattant, Lucca intett neki, hogy

maradjon.

– Hagyja csak! Majd én elintézem.

A testőrei az ajtó előtt várakoztak, ő pedig egy biccentéssel értésükre adta, hogy kövessék a folyosó végén lévő irodába.

– Kérem, várjanak meg itt kint, és ne engedjenek be senkit!

Az ékszerész eltátotta a száját, amikor megpillantotta a belépőt.

Még sohasem fordult elő, hogy Lucca herceg beleavatkozott volna a dolgába. Nem is volt rá oka. Ám ennek a fiatal nőnek a problémája, úgy látszik, felkeltette az érdeklődését.

– Ha nincs ellene kifogása, majd én folytatom – mondta Lucca.

– Te... természetesen, uram – dadogta az ékszerész.

Miután Defore kiment a szobából, Lucca odafordult Alexhez. A lány haragtól kipirult arca és villogó szeme arról tanúskodott, hogy kemény csatát vívott az imént.

– *Signora Grigory?*

Alex némi vonakodás után elfogadta a férfi felé nyújtott kezét.

– Rendkívül kínos, hogy Mr. Defore idehívatta magát. Én csak azt kértem, hadd váltsak egy pár szót az ügyvezetővel.

Aha, szóval azt hiszi rólam, hogy a biztonsági őr vagyok. Lucca alig tudott elfojtani egy mosolyt. Ez a nő közletről sem hasonlít az anyjára. Sokkal természetesebb, és mégis van benne valami mesterkéletlen elegancia. Különösen a keskeny arcát keretbe foglaló sötétszőke, göndör haját találta lenyűgözőnek. S ebben a negyvenes évek divatját idéző sötétkék plisszébblúzban és krémszínű nadrágban is csak egy ilyen magas, karcsú, hosszú lábú nő lehet ilyen csinos.

Úgy döntött, egyelőre nem tisztázza a félreértést. Hála a bulvársajtónak, amely rendszeresen cikkezett róla, és playboy-hercegnek titulálta, viszonylag ritkán fordult elő vele, hogy valaki ne ismerje fel azonnal. Kellemes érzés, ha néha normális földi halandóként néznek az emberre!

– Jól hallottam, hogy azt mondta valamiről, élet-halál kérdése?

A nő idegesen kisímított az arcából egy elszabadult fürtöt.

– Igen – válaszolta. – De fogalmam sem volt, hogy a beszélgetésünket rögzítik.

Lucca megvonta a vállát.

– Ebben az üzletben ez már így van. Muszáj gondolnunk a biztonságra.

– Értem.

– Nem foglalna helyet?

– Köszönöm. Gondolom, ma különösen sok a dolga. Nem szeretném feltartani.

Ennyi udvariasságra és figyelmességre Lucca egyáltalán nem számított Kathryn Carlisle lányától. Most, hogy megnyugodott kissé, a hangja mélyebben, kissé fátyolosan csengett. Ami azt illeti, elképesztően szexi.

– Ne aggódjon! A Ligur gyémántot biztonsági őrök egész hada őrzi – nyugtatta meg Lucca a lányt. Aztán rámutatott az ékszeres dobozra, amit Alex még mindig a kezében szorongatott. – Megnézhetném én is? Nálunk mindenki meg tudja különböztetni a valódi gyémántot a hamistól.

Ez még igaz is volt.

A lány odaadta a dobozt, az ujjai egy pillanatra összeértek, és a férfinak azonnal bizseregni kezdett a bőre. Sietve kezébe vette a nagyítót. Pár másodperccel később felsóhajtott, és azt mondta:

– Nagyon sajnálom, de Defore úrnak sajnos igaza van. Ez a karkötő nem eredeti. – Lucca visszaadta Alexnek a dobozkát, és hozzáfűzte: – Ami azt illeti, még csak nem is igazán jó másolat.

Felállt, kikapcsolta a biztonsági kamerát és a mikrofont, hiszen itt már nincs semmi kockázat.

– De... de hiszen... az apám – motyogta Alexandra halottsápadtan.

– Az apja sok évvel ezelőtt valóban vett nálunk egy ilyen karkötőt, láttam a nyilvántartásban. Már akkoriban belekerült vagy fél millió dollárba, ma meg valószínűleg több millió dollárt is megérne.

*Ha csak a karkötő ennyit ért, akkor az összes ékszer árából tényleg minden adósságomat ki tudtam volna fizetni!* Alex teljesen összeomlott. A tényen, hogy az anyjának titkai voltak előtte, nem lepődött meg különösebben, de ez itt most szörnyű csapás volt a számára.



– Tényleg nagyon sajnálom, *signorina*.

Alex a tenyerébe rejtette az arcát, és fojtottan felzokogott. Lucca őszintén megsajnálta.

– Nem tudja, biztosítva voltak az ékszerek?

Alex egy darabig megszólalni sem tudott. Aztán felemelte a fejét, és belenézett a férfi szemébe.

– Az ügyvédem nem tud semmiféle biztosításról.

– Komoly csapás lehet az ön számára.

– Komoly csapás? – kiáltott fel Alex. – El sem tudja képzelni, hogy ez a hír mit jelent! Az anyám tengernyi adósságot hagyott rám, és a gyémántok eladása volt az utolsó reményem.

– A férje nem tud segíteni?

Alex lehajtotta a fejét.

– Nincs férjem. Egyedül élek. Az anyám hatszor esküdött örök hűséget, és alaposan elvette a kedvem a házasságtól.

– Értem. Barátja vagy élettársa sincs?

Alex hevesen megrázta a fejét, szőke fürtjei csak úgy repkedtek az arca körül.

– Nincs. De ha lenne, sem kérnék tőle pénzt. Főleg nem tizenkétfió dollárt.

Egy pillanatra mintha valami elismerésféle villant volna meg a férfi szemében.

– És családja vagy testvérei sincsenek?

– Egyke vagyok.

– És az édesanyja a végrendeletében önt nevezte meg a gyémántok örökösének?

– Nem. Nem is hagyott hátra végrendeletet.

A férfi csodálkozva bámult Alexre. Ez igaz? Kathryn Carlisle, aki milliókat keresett a filmjeivel, és dúsgazdag férjei voltak, nem készítettett végrendeletet, hogy gondoskodjon az egyetlen lányáról?

– Az meg hogy lehet? – szaladt ki a száján.

– Nem tudom. Inkább kérdezze meg, hogy egyáltalán miért szült engem! Hiszen soha nem akart gyereket, és a nyilvánosság előtt soha említést sem tett a létezéséről. Valószínűleg elfelejtkezett róla. – Alex csüggedt pillantást vetett az ékszerdobozra. – Ezzel akartam megmenteni azt, ami a jó hírből még megmaradt. Nem tudom elviselni, hogy a hitelezői még a halála után is pocskondiázzák. Rémes, ha az embernek így beszélnek az anyjáról.

– Mennyi adósságot hagyott hátra az anyja?

– Több mint tizenkétfió dollárt.

*Hát ez nem kevés.*

– És mi van az apjával? Tudom, hogy a szülei már régen elváltak, de talán ő hajlandó lenne átvállalni az adósság egy részét.

Végül is a Grigory család meglehetősen gazdag.

– Sajnos az apám meghalt még csecsemőkoromban.

– Tehát nincs egyetlen élő rokona sem? Nagybácsi, nagynéni, nagyszülők?

– Nincs. Az anyám árvaházban nőtt fel. Nagyon kedves, hogy segíteni próbál, de higgye el, nekem nincs senkim, aki kihúzhatna a bajból. Az anyámnak már mindenét eladtam. A filmjeim kívül, amelyeknek a szerzői joga sajnos nem engem illet, nincs semmim, ami Kathryn Carlisle-ra emlékeztetne. – Alex egy határozott mozdulattal Lucca kezébe nyomta a dobozkát. – Lenne szíves megkérni Mr. Defore-t, hogy ezt a tartalmával együtt dobja ki a szemétké? Látni sem akarom többé, abban pedig biztos vagyok, hogy számíthatok a diszkréciójára.

És még mielőtt Lucca válaszolhatott volna, így folytatta:

– Köszönöm, hogy olyan megértő volt. Lehet, hogy más már régen letartóztatott volna. És azt is mondja meg, kérem, Mr. Defore-nak, hogy ne haragudjon, amiért olyan lehetetlenül viselkedtem! Szerintem az az ember fizetésemelést érdemelne a határtalan türelméért.

– Megmondom neki.

– Köszönöm. Jóllehet nem könnyű nekem ezt belátni. Azért bennem is Carlisle-vér folyik. – A férfi elmosolyodott. – Tudja, a beszélgetésünk alatt végig azon törtem a fejem, mennyi ideig fog tartani, amíg kifizetem az anyám adósságait, hogy legalább valamennyire helyreállítsam a becsületét. Ha minden hónapban törlesztek ötszáz dollárt – ez a maximum, amit a fizetésemből nélkülözni tudok

–, akkor röpké kétezer év alatt már vissza is fizetem az egészset. Nagyszerű kilátások, ugye?

Alex nevetése keserűen csengett, de azért próbálta megőrizni a méltóságát. Felállt, fogta a táskáját, és azt mondta:

– Tulajdonképpen sejthettem volna, hogy az ékszerek hamisítványok. Az anyám életében minden a látszatról szólt. Ne haragudjon, hogy ilyen sokáig untattam a problémáimmal! Magam sem tudom, miért meséltem el magának mindezt.

Elindult az ajtó felé.

– Ne siessen annyira, Signorina Grigory! – szólt utána Lucca. – Még nem végeztünk.

Alex meglepetten fordult vissza.

– Ezek szerint mégiscsak felelősségre akar vonni a viselkedésemért?

– Ugyan már! – válaszolta Lucca. Mi sem állt tőle távolabb, mint hogy bántsa ezt a nőt, akit már annyi sorscsapás ért az életben. – Ne tegyen magának szemrehányást! Csak azt szeretném, ha mesélne még egy kicsit az életéről.

Alex meglepetten ráncolta a homlokát.

– Ugyan miért érdekelné az magát? Az én bajom kizárólag rám tartozik. Amennyiben egy dedikált fotót szeretne az anyámról, akkor csalódást kell okoznom. Nekem egyetlen ilyen fényképem sincs, és nem is volt soha.

– Amit én akarok magától, annak semmi köze az anyjához – felelte a férfi, és felállt. – Csak azt szeretném, hogy hallgasson meg. – Amikor látta, hogy Alex habozik, gyorsan hozzátette: – Ugyanis tudok megoldást a problémájára.

– Valóban? – nevetett fel keserűen Alex. – Esetleg lottózzak?

– Bizonyos értelemben igen. Üljön vissza egy kicsit!

Alex elbizonytalanodott. Mit válaszoljon? Egy próbát talán megér a dolog.

– Előbb hadd mutakozzam be! Lucca Umberto Schiaparelli Vittorio vagyok.

Alex hosszú másodperceken keresztül megszólalni sem tudott, csak bámulta a jóképű, fekete hajú férfit. De hiszen ő már negyedórája traktálja ezt az embert a legszemélyesebb magánügyeivel, és sejtelve sem volt róla, kivel beszél!

Pedig a biztonsági őrök ritkán járnak világosszürke, méretre szabott bársonyöltönyben. És ami azt illeti, a társalgási stílusa is túl pallérozott ahhoz, hogy biztonsági őr legyen. A férfi kifejezetten arisztokratikus jelenségnek tűnt, ráadásul elképesztően jóképű volt.

Alex hirtelen ráébredt, hogy látta már a fényképét bulvárlapok címoldalain, de mivel ezek a sajtótermékek az anyjáról is rendszeresen közöltek szaftos történeteket, ő a kezébe sem vett ilyeneket. Ráadásul az anyja példája arra is megtanította, hogy a vonzó külsejű férfiak nem biztos, hogy egyben szeretetreméltóak is. Egyébként is kirázta a hideg a felső tízezer világának talmi csillogásától. Ám el kellett ismernie, hogy a castelmare-i trónörökösnek rendkívüli a kisugárzása.

Hát persze nem meglepő, hogy a hercegi család eljött ma ide, hiszen itt állították ki a Ligur gyémántot. Istenem, ő meg pont a hercegnek öntötte ki a szívét! Kínos.

– Maga hazudott nekem! – fakadt ki Alex bosszúsan.

– Mert meghagytam abban a hitében, hogy biztonsági őr vagyok?

– Igen. Mindig így csinálja? Remélem, jól szórakozott Kathryn Carlisle lányának a vergődésén.

– Alexnek haragosan megvillant a szeme. – Mindenesetre gratulálok! Az imént még azt hittem, a mai napomat ennél jobban már nem lehet elrontani.

Alex sarkon fordult, és megindult az ajtó felé, de amikor kinyitotta, a legnagyobb meglepetésére a herceg egyik testőre állta el az útját. A férfi akkora volt, mint egy kétajtós szekrény, mögötte pedig egy másik tornyosult.

Dühösen becsapta az ajtót. Hát persze! Mire számított? A trónörökös akkor sem tesz egy lépést sem a testőrei nélkül, ha éppen szórakozni indul.

Megfordult, és a pillantása találkozott Lucca tekintetével, aki a karját összefonva derűsen figyelte az eseményeket.

Alex úgy érezte, megpukkad dühében.

– Mi az, csak nem *maga* a lottófőnyeremény? Talán hiányzik még a gyűjteményéből a „filmsztár lánya” trófea? – Megvetően mérte végig a férfit. – Az anyám lehet, hogy bedőlt az olyan pasasoknak, mint maga, én viszont nem vagyok megvásárolható. Annyi pénz nincs a világon!

– Örömmel hallom – felelte Lucca hanyagul. – De meg kell mondanom, bármilyen csinosnak találom is, nem vágyom olyasfajta ellenszolgáltatásra, amire gondol. Viszont elismerem, van valami, amire égető szükségem van, és amit magától talán megkaphatok. Ha elfogadja az ajánlatomat, megoldódna életem legnagyobb gondja. És a magáé is. Úgyhogy kérem, jöjjön vissza, és üljön le, hadd mondjam el, miről van szó!

– Hogy nekem lenne valamim, ami magának nincs? Hát ezt kétlem.

– Elhiszem – nevetett a férfi. – De azért mégis kérem, szánjon rám egy fél órát, és hallgasson meg!

Alex a fejét rázta.

– Sajnálom, nem lehet. Este indul vissza a gépem Los Angelesbe.

– S ha elárulnám, hogyan szabadulhatna meg az édesanyja összes adósságától? Az előbb még azt mondta, hogy ez élet-halál kérdése.

– Az is.

Lucca vett egy nagy levegőt.

– Nem tudom, segít-e valamit, ha elárulom, hogy én is éppen olyan nehéz helyzetben vagyok, mint maga.

Volt valami ebben a meleg, kellemesen mély férfihangban, ami meggyőzte Alexet, hogy a herceg komolyan gondolja, amit mond.

– Rendben. Kap öt percet.

– Köszönöm. Kérem, foglaljon helyet!

Lucca kivette a zsebéből a mobiltelefonját, lebonyolított egy rövid beszélgetést olaszul, aztán odament a számítógéphez, kinyomtatott egy papírt, és Alex kezébe nyomta.

– Az édesanyjának arisztokrata volt a férje. Herceg. Tudta ezt?

– Az anyám hat férje közül négynek volt címe és rangja, azonban később mindegyikről kiderült, hogy szélhámos. Mint már említettem, az ő életében minden csak a látszatról szólt.

A férfi elgondolkodva nézte Alexet.

– Az édesapja például biztosan nem volt szélhámos.

– Nem, ő valóban kaszinótulajdonos volt, aki vélhetőleg jó kapcsolatokat ápolt a maffiával.

– Ezek csak pletykák – jelentette ki a férfi kissé türelmetlenül. – Olvassa el, mi áll ezen a papíron! Szerintem érdekelni fogja.

Alex vonakodva vette a kezébe az újságcikket.

*Az 1917-es októberi forradalom után Oroszországban leszámoltak az osztályellenséggel. Az orosz arisztokrácia számtalan tagját száműzték, sokan emigráltak Angliába, Franciaországba, illetve az Egyesült Államokba.*

*Ezek az emberek új hazájukban a húszas, harmincas években exkluzív klubokat alapítottak, ezek közé tartozott például a New York-i Russian Nobility Association is, melynek tagjai csak olyan személyek lehettek, akiknek ősei szerepeltek a nemesi almanachban.*

Ez meg micsoda? Alex zavartan lapozott egyet. A következő oldalon egy névjegyzéket talált. Amikor végigfutotta, a tekintete megakadt egy néven: Oleg Rostokov Grigory, született 1958-ban New Yorkban, Nicholas Grigory herceg és Vladmila Rostokova hercegnő fiaként.

Az apja!

Remegő kézzel lapozott az utolsó oldalra, ahonnan legnagyobb megdöbbenésére egy rendkívül vonzó, sötétszőke fiatalember nézett vissza rá, aki alig lehetett idősebb tizennyolc évesnél. A hasonlóság annyira megdöbbenő volt, hogy Alexnek most már semmi kétsége nem volt: ez valóban az ő apja. Hihetetlen!

Miközben próbálta megemészteni a látottakat, belépett egy pincér, és letett az asztalra két

pohár limonádét.

– Miből gondolta, hogy az apjának maffiakapcsolatai lehettek? – kérdezte Lucca, és elé tolta az egyik poharat.

– A dajkám mesélte. Később, amikor megértettem, hogy ez mit jelent, rettenetesen szégyenkeztem miatta. Sőt őszintén szólva féltem is. Nem is merem utánajárni, mert attól tartottam, hogy azzal esetleg csak magamra vonnám a maffiózók figyelmét. Lehet, hogy ez most már butaságnak tűnik, de miután az anyám mindig rendkívül rossz ízléssel választotta ki a férjeit, egyáltalán nem tűnt számomra elképzelhetetlennek, hogy az apám bűnöző volt. Márpedig erről többet nem akartam tudni.

Lucca kortyolt egyet az italából, majd halkán így szólt:

– Sok mindenem ment már keresztül, *Signorina* Grigory, és ezeket a dolgokat nem lehet meg nem történtté tenni. De ha az édesanyja adósságaitól megszabadul, akkor nyugodtan kezdhet új életet.

– Mire gondol? Csak nem arra, hogy jelenjek meg elveszettnek hitt hercegnőként valamelyik Grigory házában, és kuncsorogjak pénzért? Én ilyet soha nem tennék.

– Ilyesmi eszembe sem jutott – felelte Lucca nyugodtan. – Csak gondoltam, talán megvigasztalja valamennyire, ha tudja, hogy nincs teljesen egyedül a világban, élnek valahol rokonai. A nagyszülei sajnos meghaltak, de a nagyapja öccse, Jurij még él. New Yorkban lakik, ha gondolja, szívesen megszervezek egy találkozót.

Alexnek fogalma sem volt, mit mondjon erre. Zavarában felhajtotta a pohara egész tartalmát.

– Nos, hála magának, olyasmit tudtam meg, amiről fél órával ezelőtt még álmodni se mertem. Nagyon sokat jelent ez nekem, de azt még mindig nem értem, hol jön maga a képbe.

És hogyan oldhatná ő meg a herceg problémáját – bármi legyen is az.

Lucca nem válaszolt azonnal, ám rövid hallgatás után megköszörülte a torkát, és belekezdett:

– Az eddigi életem pontosan az ellenkezője volt annak, ahogy maga élt. Szerető családban nőttem fel, mindig sok barátom volt, akikben feltétel nélkül megbízhattam. Minden tökéletes volt, leszámítva egy kellemetlen kötelességet, amelynek a mai napig vonakodtam eleget tenni, és ami némiképpen beárnyékolja az apámmal való kapcsolatomat is.

– Csak nem azt várják el magától, hogy adja fel vidám agglegényéletét, és állapotodjon meg egyetlen nő mellett?

A férfi nem vett tudomást a gúnyos megjegyzésről, rendületlenül folytatta:

– Születésemtől fogva egyértelmű volt, hogy csak arisztokrata nőt vehetek feleségül, nekem azonban már gyerekkorom óta szent meggyőződésem, hogy minden hercegnő csúnya, gonosz és beképzelt. Kivéve persze a húgomat.

Bár Alex igyekezett megőrizni a komolyságát, nem tehetett róla, ezen muszáj volt nevetnie.

– Ami azt illeti, láttam az újságban fényképeket azokról a hercegnőről, akikkel néha együtt mutatkozott, és egyik sem volt csúnya közülük.

– Igaz – ismerte el a férfi mosolyogva. – A legtöbb nő, akit a szüleim kiszemeltek, szép volt és művelt, csak egy baj volt velük: egyikbe sem voltam szerelmes.

*Most meg miért néz így rám? –* gondolta Alex. *Vagy csak képzelődöm?*

– Előfordult már – kérdezte Lucca –, hogy megismerkedett valakivel, akinek csupa jó tulajdonsága volt, és maga mégsem érzett iránta semmit? Hogy nem dobbant meg tőle a szíve?

*Mi az hogy! Nem is egyszer!*

– Őszintén szólva, eddig csak egyetlen férfi dobogtatta meg a szívemet. Errol Flynn. Amikor láttam őt a *Robin Hood, a tolvajok fejedelme* című filmben, annyira beleszerettem, hogy a nevelőnőmnak újra és újra el kellett vinnie a moziba, hogy megnézhessem. Vagy hússzor láttam.

Lucca hangosan felnevetett.

– Nahát, hogy még évekkel a halála után is ilyen hatással van a lányokra, ez igazán irigylésre méltó!

– Igen, vannak férfiak, akik ellenállhatatlanok.

*Akárcsak te.*

– Ellenállhatatlanok? – ismételte meg Lucca elgondolkodva. – Hogy érti? Hogy testileg is és



lelkileg is vonzóak?

– Pontosan – válaszolta Alex, és érezte, hogy elpirul.

– Igen, én is ilyen feleséget szeretnék. De eddig sajnos nem találtam. Lehet, hogy túl szűk a rendelkezésemre álló választék.

Bár Alexandra eddig nem sokat törte a fejét a hercegi családok házassági szokásain, azt azért sejtette, hogy Castelmare trónörököse nem választhatja meg szabadon a jövőbelijét. Te jó ég, még belegondolni is rossz, hogy valakinek olyan partner mellett kell leélnie az életét, akit nem szeret! Pedig ő aztán nincs valami jó véleménnyel a lángoló szenvedélyről.

– Talán egyszerűen csak nem találta meg az igazit – próbálta vigasztalni a férfit. – Elvileg bármikor felbukkanhat az életében egy hercegnő, aki magának és a szüleinek is megfelel. Egyébként hány éves?

– Harmincnégy.

*Szóval kilenc évvel idősebb nálam.*

– Akkor még van ideje.

– Hát ezt nem mondanám. A szüleim huszonöt éves korom óta arra várnak, hogy megtaláljam a hercegnőmet, aki mellett végre megállapodok, és akivel családot alapítok. Az anyám szerint az én koromban egy jövőbeli uralkodónak már szégyen nőtlennek és gyermektelennek lenni.

– Az édesanyja legalább törődik magával – felelte Alex, és az arca hirtelen elborult.

– Ez igaz, de azért itt valami másról is szó van. Az apámnak sajnos megromlott az egészsége. Alig várja, hogy lemondhasson a trónról, és végre pihenhessen. De én csak azután vehetem át tőle a koronát és az azzal járó felelősséget, ha megnősültem. Ez a törvény.

– És a törvényt nem lehet megváltoztatni?

– Sajnos nem – sóhajtott a férfi. – Ezért aztán szinte naponta hallom az anyámtól meg a húgomtól, hogy mint apám egyetlen fiúgyermeké és trónjának örököse csak én tudnám meghosszabbítani az életét, mégpedig azzal, ha megházasodnék.

– És mi baja az édesapjának? – kérdezte Alex együttérzően.

– Tüdőrákja volt, és a hosszú betegeskedés nagyon legyengítette.

– Rettenetesen sajnálom!

A férfi bólintott.

– Szóval nem tehetek mást, amilyen gyorsan csak lehet, meg kell nősnöm.

Alex megköszönte a torkát.

– És az ismeretségi körében nincs egyetlen nő sem, aki iránt érezne valamit? Nem kell feltétlenül szerelemnek lennie. Kezdetben a barátság is megteszi.

De van. Sofia hercegnő régi barátnője, de egyikük sem táplál a másikkal szemben gyengéd érzelmeket, bár a szüleik egy darabig reménykedtek benne, hogy előbb-utóbb egy pár lesznek. Azt meg senki nem tudja, hogy Sofia azt tervezi, hogy a húga javára lemond a címéről, és Afrikába megy önkéntes segítőnek. Ám ezt csak azután kívánja bejelenteni, hogy Lucca megházasodott. Ő pedig tiszteletben tartja Sofia kívánságát.

– A barátság kevés. – A férfi felállt, és nyugtalanul járkálni kezdett a helyiségben. – Nekem olyan asszonyra van szükségem, aki tisztában van a helyzetemmel, nem kerget illúziókat, aki előtt nem kell megjátszanom magam.

– Úgy érte, aki tudja, hogy csak a szülei kívánságára nőül meg, és nem vár szerelmet?

– Igen, de sajnos ilyen nő nincs a lehetséges jelöltek közt – felelte Lucca, és mélyen belenézett Alex szemébe, akinek ettől hirtelen melege lett. – Ma azonban történt valami egészen elképesztő dolog – folytatta a férfi. – Megismerkedtem egy nővel, aki segíthetne rajtam. Nemesi származású, hajadon, és nincsenek illúziói a szándékaimat illetően.

Alex hirtelen ráébredt, hova akar kilyukadni a férfi. Elakadt a lélegzete. Felpattant a székéből, és hevesen megrázta a fejét.

– Maga megőrült! Ezt nem gondolhatja komolyan!

– Én mindig komolyan gondolom, amit mondok – felelte a férfi szenvtelenül. – Majd meglátja, ha jobban megismer.



– Arra céloz, hogy kifizeti az anyám adósságát, ha cserébe feleségül megyek magához? Hogy képzeled? Két vadidegen ember örök hűséget ígér egymásnak, aztán életük végéig látszatházasságban élnek, mindörökre lemondva arról, hogy egyszer igazán megszeressenek valakit, hogy igazi családjuk és gyerekeik legyenek?

– Nagyon pesszimistán látja a dolgot.

– Még hogy pesszimistán! Egyszerűen örültségnek tartom az ötletet.

– Biztos benne? Örültség egy pillanat alatt megszabadulni tizenkétmillió dollár adósságtól, amiért egyébként kétezer évig kellene gürcölnie? Ezt a pénzt odaadnám magának nászajándékba, és csak annyit várnék el cserébe, hogy játssza el a szüleim és a nyilvánosság előtt a szerető feleség szerepét.

– Eszem ágában sincs! – csattant fel Alex felháborodottan.

Hát minek nézi őt ez az ember? Talán az anyja belemenne egy ilyen üzletbe, de ő nem! Neki van önbecsülése.

Ám a férfi mintha tudomást sem vett volna a tiltakozásáról, nyugodtan folytatta.

– Ne értsen félre! Maga nekem olyan, mintha a gondviselés küldte volna. Ha igent mond, mindketten jól járunk.

Alex bele sem mert gondolni, mi lesz, ha aznap este hazamegy Kaliforniába, és úgy kell a hitelezői elé állnia, hogy semmit sem intézett.

– A megállapodásunk természetesen nem szól örökre – próbálta a lányt meggyőzni Lucca.

– Csak addig, amíg a halál el nem választ. S mikorra akarja kitűzni az esküvőt?

– Az a helyzet, hogy már tegnap is késő lett volna.

– Értem.

Alex önkéntelenül elmosolyodott. Hogy lehet valaki ilyen lehetetlen alak és mégis ennyire elbűvölő?

– Egyébként az időpont már megvan. Mához egy hónapra lesz az esküvő a katedrálisban, utána mindjárt a koronázási ünnepségre is sor kerül. Addigra az apám lemond a trónról.

– Egy hercegi esküvőt nem lehet egyetlen hónap alatt előkészíteni.

– Igaz, de nem is kell, ugyanis már régen elő van készítve minden. Egyetlen apró dolog hiányzott eddig: a menyasszony.

– Nagyon sajnálom, hogy nem segíthetek. Bocsásson meg, de most már tényleg mennem kell! Állásom van Los Angelesben, nem engedhetem meg magamnak, hogy lekéssem a repülőt.

– Mit dolgozik? – kérdezte a férfi.

– Sminkes vagyok Hollywoodban.

– És szereti a munkáját?

– Hogy filmsztárok arcát festegethetem? Nem igazán. De legalább el tudom tartani magam.

A férfi most egészen közel hajolt Alexhez. A lánynak szaporábban vert a pulzusa.

– Akkor árulja el, mi az, amit igazán szívesen csinálna!

– Én...– kezdte Alex, de aztán mindjárt el is hallgatott. Minek építsen légvárat?

– Valami olyasmiről van szó, amit ki sem mer mondani?

– Valahogy úgy.

– Hadd találjam ki! Ūrhajós szeretne lenni?

Alex felnevetett.

– Nem, ennél azért földhözragadtabb vagyok.

– Akkor árulja el már végre, mi az álma!

– Bár az én helyzetemben ez legalább olyan valószínűtlen, mint az, hogy egy igazi herceggel találkozzam, de szívesen lennék plasztikai sebész.

– És ez miért megvalósíthatatlan?

– Egyrészt azért, mert ehhez olyan állás kellene, ahol meg tudom keresni a pénzt a tandíjra, másrészt nem tudom, egyáltalán sikerülne-e az egyetemi felvételem.

A férfi egy darabig tűnődve nézett Alexre.

– És mi vonzza annyira a plasztikai sebészetben?

– Az anyámról sokszor mondták, hogy a világ legszebb asszonya. De tudom, hogy sok olyan ember él a földön, akinek nap mint nap szenvedés tükörbe nézni. Nekik szeretnék segíteni, hogy vonzóbb külsővel sikeresebbek lehessenek.

– Nemes cél – bólintott a trónörökös elismerően. – Ha a feleségem lesz, ezt a célját is megvalósíthatja.

Hogyan? Talán bizony álmodik?

A férfi szemlátomást olvasott a gondolataiban.

– Miért ne? Castelmare-ban a capricciói egyetemen minden további nélkül folytathatna orvosi tanulmányokat.

Csábító ajánlat! Már-már visszautasíthatatlan. De hát mégsem mehet feleségül egy vadidegen emberhez! Nem, erősnek kell maradnia.

– Nem minden álom válik valósággá – jegyezte meg Alex. – Egyébként meg attól tartok, hogy maga sem tudja pontosan, milyen terhet venne a nyakába. Ami azt illeti, én biztos nem venném feleségül magam. Ráadásul olaszul sem tudok. Márpedig ahhoz, hogy egyetemre járhaszak, előbb meg kellene tanulnom a nyelvet. Pillanatnyilag annyi a tudományom, hogy *ciao*.

Alex kinyitotta az ajtót, hogy most már tényleg távozzon, de pechére még mindig ott állt a kétajtós szekrény.

– Na ebből most már elég! – kiáltotta bosszúsan. – Legyen szíves, hívja vissza a vérebét!

– Carlónak hívják – mondta a herceg vigyorogva.

– Jó, akkor legyen Carlo! De most már tényleg mennem kell.

– És mi van akkor, ha nem hagyom elmenni? Figyelmeztetem, hogy nagyon makacs tudok lenni. Kérem, gondolkozzon az ajánlatomon!

– Inkább magának kellene gondolkoznia! – vágott vissza Alex. – Komolyan azt hiszi, hogy a szülei örömujjongásban törnének ki, ha bemutatna engem mint a menyasszonyát? Engem, a botrányos életű Kathryn Carlisle lányát?

Egyáltalán miért áll még mindig itt, és vitatkozik ezzel a férfival ahelyett, hogy egyszerűen faképnél hagyná?

– Ez legyen az én gondom.

– Nincs semmi gond, mert soha nem leszek a felesége. Képzelve csak el, az egész sajtó azzal lenne tele, hogy *A bukott filmcsillag, Kathryn Carlisle koldusszegény lánya megfogta magának Castelmare gazdag trónörökösét*.

A férfi mosolygott.

– Bizonyára lenne néhány hasonló szalagcím. De én már megszoktam, és maga is tudja, hogy a pletykalapokkal nem érdemes törődni, mert úgy hazudnak, mint a vízfolyás.

– Csakhogy ebben az esetben a hír igaz lenne. Márpedig én nem akarok magától pénzt elfogadni. Főleg nem tizenkétfélmilliót.

– Akkor tekintse kölcsönnek! Majd ha jól menő plasztikai sebész lesz, visszafizeti.

Végre egy lány, akinek van tartása és büszkesége. Lucca az idejét sem tudta, mikor találkozott utoljára olyan nővel, aki annyira elvarázsolta, mint ez a szőke hajú szépség. És szemlátomást nincs tudatában saját erotikus kisugárzásának.

Alex homloka ráncba szaladt.

– Úgy gondolja, hogy egy hercegnő folytathat orvosi tanulmányokat?

– Az én hercegnőm azt csinál majd, amit akar. Leszámítva persze néhány reprezentációs kötelezettséget.

– Értem.

– Ne féljen, nem leszek zsarnok! – tette hozzá Lucca kisfiús vigyorral, amitől Alexnek szaporábban kezdett verni a szíve.

Ezt meg hogy érti?

– Ha akarja, már holnap elkezdhet olaszul tanulni. A következő szemeszter úgymint csak hat hét múlva kezdődik. Pont a nászutunk után. Hát nem pompás az időzítés?

– Én nem utazom magával semmiféle nászútra. Nem is tudom, hogy képzelem. Los Angelesben

élek és dolgozom.

– Ezt majd később megbeszéljük – válaszolta a férfi az órájára pillantva. – Mit szólna, ha tennénk egy rövid látogatást Jurij nagybácsikájánál? Ő a New York-i orosz konzul, és szerintem repesne a boldogságtól, ha megismerkedhetne a bátyja unokájával.

Mielőtt Alex tiltakozhatott volna, a férfi megfogta a könyökét, és kituszkolta a testőr mellett a folyosóra.

– Ha szeretné előtte egy kicsit rendbe szedni magát, a női mosdó ott van a folyosó végén balra. De igyekezzen! Még sok megbeszélnivalónk van, és este vár minket a magánrepülőgépem. És még valami: a nevem Lucca. Hálás lennék, ha mostantól így szólítana.

## 2. FEJEZET

– Az unokahúga, Grigory úr, Alexandra Carlisle Grigory.

– Alexandra, gyermekek! Micsoda boldogság! – Az ősz hajú férfi két oldalról pusztit nyomott Alex arcára. Látszott rajta, hogy nagyon meg van hatva. – Üdvözöllek a családukban!

– Köszönöm, Mr. Grigory – suttogta a lány könnyes szemmel. – El sem hiszem, hogy most már nekem is van családom.

Lucca nélkül nem is lenne. Egész életében hálás lehet neki.

– Pedig nyugodtan elhiheted – biztosította az öregúr. – Meglehetősen kiterjedt família a mienk. De hagyjuk a formaságokat, szólíts egyszerűen Jurij bácsinak!

– Hát... ha nincs kifogása... kifogásod ellene...

– Hogy lenne? Istenem, micsoda nap! Tudod, mennyire hasonlítasz Olegre, az apádra? Csak persze te sokkal szebb vagy. Ezt meg bizonyára az édesanyádtól örökölted. Milyen kár, hogy a nagyapád már nem érthette meg ezt a pillanatot!

– Én is sajnálom, hogy nem ismerhettem őt.

– Majd én elmesélek róla mindent, amit tudok. Az ebédnél mindjárt el is kezdem – mondta vidáman az öregúr, és gálánsan a karját nyújtotta Alexnek.

Lucca követte őket a konzuli lakosztály ebédlőjébe, ahol addigra már megterítették az asztalt három személyre.

Az elkövetkező órák gyorsan elrepültek. Jurij bácsi Alex legnagyobb öröme nagy művésze volt a mesélésnek, és hozzá még egy fényképalbumot is elővarázsolt az íróasztalfiókjából. Alex hamarosan egy népes család tagjának érezhette magát. Különösen rokonszenvesnek találta, hogy a nagybátyja egy szót sem ejtett az anyja viselt dolgairól, ellenkezőleg, még dicsérte is a szépségét és a kedvességét.

– Miután meghalt az édesanyja, Vladmila, majd nem sokkal később tüdőgyulladásban az édesapja is, Oleg elhagyta New Yorkot. „A saját lábamra akarok állni, ki akarom próbálni, hogyan boldogulok egyedül” – mondta. Kaszinót nyitott Las Vegasban, és aztán már nem sokat hallottam felőle egészen a szörnyű hírig, hogy repülőgép-szerencsétlenségben életét vesztette. Pedig olyan fiatal volt! – Jurij szomorúan megcsóválta a fejét. – Így aztán nem értesültünk a létezéséről. Ha tudtam volna, hogy Olegnek van egy kislánya... Szegénykém, nagyon rossz lehetett apa nélkül felnőni! – Az öreg hálásan nézett a hercegre. – Nagyon lekötelezte a Grigory családot. Hogyan köszönhetnék meg, amit értünk tette?

– Nincs mit megköszönniük – háritotta el Lucca. – De azért...– tette hozzá, és sokatmondóan Alexandrára nézett – ha jól meggondolom, mégiscsak lenne rá mód, hogy viszonzza a szívességet.

Alexnek a torkában dobogott a szíve. Baljós előérzet kínozza.

– Az az igazság, hogy megkértem az unokahúgát, legyen a feleségem, de most szeretném öntől hivatalosan is megkérni a kezét.

– Hiszen ez csodálatos! – kiáltotta az öreg lelkesen.

– Igen... de... én... én még nem mondtam igent! – dadogta Alexandra, amikor végre sikerült megszólalnia.

– De hát miért nem, gyermekek?

*Talán azért, mert még nincs hat órája sem, hogy ismerem őt.*

– Ööö... még nem ismerjük elég jól egymást – felelte zavartan a lány. Azok után, amit Lucca érte tett, mégsem akarta őt leleplezni.

– Úgyis csak együtt lakva lehet igazán megismerni a másikat. Rengeteg időtök lesz még kitalálni, hogyan tehetitek boldoggá egymást.

Alex idegesen kisimított egy hajtincset az arcából.

– Te ezt nem értheted, Jurij bácsi. Az anyám hatszor ment férjhez...

– És? Attól félsz, hogy ez valami családi átok? – Az idős ember kedvesen megpaskolta a lány kezét. – Emiatt igazán nem kell aggódnod. Nézz meg engem! A nagynénéddel, Natasha névvel ötven évig éltünk boldog házasságban. Nem látom be, miért lenne ez veletek másképp.

Hát ez pompás! Normális körülmények között Alex talán egy cuppanós puszival jutalmazta volna a nagybátyját a kedvességéért, de most egyre inkább csapdában érezte magát. Az sem segített, hogy Lucca közben diadalittas vigyorral figyelte a vergődését.

– Mindent el fogok követni, hogy boldoggá tegyem a feleségemet – jelentette ki kissé színpadiasan.

– Na látod – bólintott Jurij bácsi elégedetten. – Meglátod, hogy boldogok lesztek.

– Szerintem is – helyeselt Lucca. – Abban a pillanatban tudtam, hogy ő az igazi, amint megpillantottam.

Hát azt meg kell hagyni, hogy pompásan játssza a szerepét, gondolta Alex. Jurij bácsi bizonyára meg van győződve róla, hogy Lucca fülig szerelmes belé.

– Kérem, ne haragudjon, hogy máris távozzunk, de Alexandrának és nekem indul a gépünk – mondta a herceg, majd mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, kézen fogta őt, és az ajtó fele húzta.

Alexandrát zavarba hozta ez a futó érintés. A bőre bizsergett, a szíve meg úgy kalapált, mintha ki akarna ugrani a helyéből.

Jurij bácsi búcsúzóul megölelte Alexet.

– Hívj fel, ha szerencsésen megérkeztetek Castelmare-ba! Örülnék, ha mostantól gyakrabban hallanék felőled. Nem szeretném, ha az én szépséges unokahúgom megint eltűnne az életemből.

– Én sem – felelte Alex meghatottan. – Nem is tudod, milyen sokat jelent számomra, hogy megismertelek!

– Vigyázzon rá nagyon, Lucca herceg! – mondta az öreg, és játékosan megfenyegette a fiatallembert a mutatóujjával.

– Ne aggódjon, vigyázni fogok. – Lucca átkarolta Alex vállát, és magához húzta. – És természetesen elküldöm önért a magánrepülőgépet, hogy eljöhessen az esküvőnkre.

– Akkor viszontlátásra az esküvőn!

Egy utolsó, szívélyes kézszorítást követően beszálltak az ott parkoló három golyóálló limuzin közül a középsőbe.

– Az első autóban Carlo megy majd, a mögöttünk levőben pedig egy Paolo nevű testőr. Ők kísérik minket – közölte Lucca, amikor látta Alex zavarodott tekintetét. Azt persze a herceg nem tudhatta, hogy a lány zavara nem annyira a fekete limuzinnak, hanem inkább a fizikai közelségnek köszönhető.

– Miért hazudta azt Jurij bácsinak, hogy össze fogunk házasodni? Nem emlékszem, hogy igent mondtam volna. Ráadásul útlevelem sincs.

– Nem számít. Úgyis én döntöttem el, ki utazhat be az országba.

Alex tüntetően elhúzódott a férfitől.

– De a nagybátyám most azt hiszi, hogy maga komolyan beszélt.

– Így is van. Most már csak az a kérdés, maga mikor látja be, hogy ez a legjobb megoldás.

– Pénzért házasodni? Hát ez valóban nagyszerű megoldás. Mindenki azt fogja hinni rólam, hogy pont olyan vagyok, mint az anyám.

– Mit törődik vele, mit gondolnak az emberek? Maga egy Grigory, és maga is hercegnő. Miért kellene magának az én pénzem? – vont a vállát Lucca. – S hogy milyen az anyagi helyzete, rajtunk kívül úgyse tudja senki. És esküszöm, hogy tőlem nem is fogják megtudni.

– Még ha a médiát be is tudjuk csapni, a szüleit biztosan nem – vetette ellen Alex.

– Őket nem is kell becsapni. Ők úgyis tudják, hogy kötelességtudatból nőülök, és azért veszem magát feleségül, mert arisztokrata származású nőt kell elvennem.

– Ezek szerint van egy polgári származású nő is az életében? – kérdezte Alex csendesén. Vajon miért remeg a hangja?

– Igen – mormolta a férfi, és igyekezett kerülni a lány fürkésző tekintetét.

Nincs ebben semmi meglepő. A herceg szeret egy nőt, akit nem vehet feleségül a származása



miatt. Istenem, milyen szörnyű lehet!

– Maga az egyetlen, akinek ezt elárultam – tette hozzá a férfi cinkosan. – Még a húgom sem tud róla. Pedig ő jól ismer engem.

– Rettenetes helyzet! Nem irigylem érte.

– A maga helyzete sem jobb. Egyedül maradni ennyi adóssággal... Ezért is gondoltam arra, hogy segítenünk kell egymáson. De ha semmiképpen sem hajlandó oltár elé állni velem, akkor nem erőszakoskodom tovább.

Alex elgondolkodva nézett ki az ablakon. Talán igaza van a férfinak. Lehet, hogy az ajánlata nem is olyan örülség, mint először hitte. Ha igent mond, nemcsak az adósságaitól szabadul meg, de élete álmát is valóra válthatja, hogy orvos legyen. Végtére is egyikük sem ígér a másiknak örök szerelmet vagy hűséget.

– Az ott már a repülőtér – zökkentette ki a gondolataiból a férfi. – Melyik terminálról indul a gépe?

Válasz helyett azonban Alex visszakérdezett:

– És ha nemet mondok, melyik hercegnő lesz a következő jelölt?

– Őszintén szólva ezen még nem gondolkodtam.

Alex lehunyta a szemét.

– És tényleg azt hiszi, hogy jó ötlet feleségül vennie engem?

A férfi gyengéden megszorította a kezét.

– Különben nem javasoltam volna. A kérdés csak az, vajon maga is jó ötletnek tartja-e.

Rövid hallgatás után Alex bólintott.

– Azt hiszem, igen.

Alighogy elhangzottak ezek a szavak, Lucca az ajkához emelte a lány kezét.

Lucca érezte, hogy Alex megremeg. Ami azt illeti, nem csoda, hogy fél megtenni ezt a lépést az ismeretlenbe. Mégis igent mondott neki. Bárcsak ne lett volna szükség rá, hogy hazudjon neki, és azt mondja, egy másik nőbe szerelmes! Már most furdalta a lelkiismeret, bár egyelőre ezt még elnyomta a diadal érzése. Hogy is szokták mondani? Háborúban és szerelemben minden megengedett.

Az út hátralévő részében mindketten hallgatásba burkolóztak. Még meggondolhatja magát, szorongott Lucca. Bátorítóan rámosolygott Alexre. A lemenő nap sugarai megcsillantak a lány szőke fürtjein, és a férfiban megerősödött az első benyomás, hogy nincs tudatában a vonzerejének. És éppen ez tetszett neki benne a legjobban. Volt benne valami, ami a nemesi származású nőkből többnyire hiányzott: a spontaneitás és a természetes szépség.

Lucca bemutatta a személyzetnek csinos jövőbelijét. Ezután mindketten elfoglalták a helyüket a kényelmes bőrfotelekben. Alexandrát hirtelen elfogta a pánik. Most már tényleg nincs visszaút. Az ajtók bezáródtak, az ülés felett kigyulladt a figyelmeztető felirat, hogy kapcsolják be az biztonsági öveket. Alexszel ellentétben Lucca számára viszont ez volt az a pillanat, amikor végre fellélegezhetett.

Miután a gép a magasba emelkedett, a herceg olyan izgatott lett, mint utoljára talán tinédzser korában. Egész életében tudta, hogy egyszer kénytelen lesz feleségül venni egy nőt, aki a monarchia elvárásainak megfelel ugyan, de a saját ízlésének biztos nem. Most kezdte remélni, hogy ennek nem kell feltétlenül így történnie. Mintha egy rémálomból ébredt volna.

Ki hitte volna, hogy álmai asszonyát ilyen szokatlan körülmények közt fogja megismerni? Csodával határos. A barátnője, Sofia is boldog lesz. Egyrészt, mert Lucca végre megtalálta azt a nőt, akivel talán még boldog is lehet. Másrészt viszont Sofia szülei kénytelenek lesznek letenni róla, hogy a lányukat hozzáadják Castelmare trónörököséhez, és így végre nyugodtan elmehet Afrikába az éhezőknek segíteni.

*Jöttem, láttam, győztem.* Lucca úgy érezte magát, mint a híres római hadvezér, Julius Caesar a diadalmas csata után.

– Hozzám beszél? – kérdezte Alexandra, és most először mert újra a férfi szemébe nézni.